

Bartumeu

Aquells que més l'odien –políticament, és clar– són els que més el trobaran a faltar: ja no podran apel·lar al vot de la por. Ens ha anunciat que s'aparta de la primera línia, però la seva és una pausa en mode 'to be on stand-by'

Albert Roig | Actualitzada el 19/01/2015 23:30

La política andorrana dels darrers 25 anys no s'entendria sense el nom de Jaume Bartumeu. Present de forma ininterrompuda en cada cruïlla històrica, en cada moment crucial per al país, ell sempre hi ha estat. Haurà agradat o no, s'hi haurà estat d'acord o no, haurà estat més o menys simpàtic, però és innegable la contribució de Bartumeu en tots aquests anys, ja sigui des de l'oposició o des del curt mandat de dos anys al capdavant del Govern.

Per a uns el dimoni, per a altres l'àngel. Per a uns l'esperança, per a altres el problema. Una o altra cosa, però Bartumeu mai deixa indiferent. Crea grans amors, grans passions i també grans odis i grans animadversions, massa sovint generades des de la confrontació amb la màxima de "o estàs amb mi o en contra meu".

Paradoxes de la vida, aquells que segurament més l'odien –políticament, és clar– són els que més el trobaran a faltar: ja no podran apel·lar al vot de la por i hauran de guanyar-se els vots amb la força dels arguments programàtics. Com ell mateix recordava ahir "quan un està en política i no ets un estaquirot, aixafes alguns ulls de poll". I així ha estat, perquè ell sol des de l'oposició ha estat capaç de portar de corcoll a tots els governs i sovint, molt sovint, els ha marcat l'agenda política. El seu pas pel Govern, però, va deixar moltes frustracions pel camí.

Indomable en les entrevistes, sense sortir-se del guió marcat. Amo dels seus silencis i sense pèls a la llengua. Gran en el discurs polític i parlamentari, però amb poc carisma tot fent realitat la frase "no he vingut a fer política per caure simpàtic a la gent, sinó per donar solucions als problemes que tenen plantejats".

Ara, després de tant temps a primera línia, ens ha anunciat una pausa en la seva cursa política, situant-se en un simbòlic catorzè lloc a la llista nacional del seu partit. Conscient, segurament, que aquestes no són les millors eleccions per al seu projecte; però conscient també que entre ell i els nous parlamentaris –ja els dels darrers quatre anys– hi ha un abisme. No se n'ha estat de dir-ho i, en una interpretació meua de les seves paraules, el nivell parlamentari d'una majoria de consellers que només han sabut llegir els papers que portaven escrits amb una majoria parlamentària abassegadora l'han acabat de desmotivar.

Però ja avisa, és una pausa en mode 'to be on stand-by', d'estar llest i preparat per tornar. Quan el cridin, quan el poble ho cregui oportú. Algú n'ha dit d'això la síndrome Mitterrand. No en va Bartumeu se'n declara admirador.